

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **J. N.**, zastoupený Mgr. Michalem Dlabolou, advokátem, sídlem U Studánky 250/3, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2018, č. j. MPSV-2018/142566-421/1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2020, č. j. 42 Ad 43/2018 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Úřad práce České republiky, krajská pobočka v Příbrami (dále jen „úřad práce“), rozhodnutím ze dne 22. 5. 2018, č. j. PBB-196/2018-C, vyřadil žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání podle § 30 odst. 2 písm. f) a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, z důvodu maření součinnosti, neboť se žalobce dne 10. 5. 2018 ve stanoveném termínu nedostavil na úřad práce a pro nesplnění této povinnosti neuvedl žádný vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

[2] Odvolání směřující proti tomuto rozhodnutí žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Ztotožnil se se závěrem úřadu práce, že v dané věci nebyl prokázán vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Žalobce se dostavením na úřad práce se čtyřdenním zpožděním bez vážného důvodu dopustil maření součinnosti. Navrhovaný důkaz lékařským posudkem žalovaný neprovedl, neboť se domníval, že tímto způsobem nebylo možné prokázat, zda žalobce postihla ataka pylové alergie a spánkové apnoe právě dne 10. 5. 2018.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud podrobně zrekapituloval skutkové okolnosti věci a připomněl, že dnem 1. 10. 2017 vstoupila v účinnost druhá část novelizace zákona o zaměstnanosti provedená zákonem č. 206/2017 Sb., která mj. zpřísnila podmínky pro uchazeče o zaměstnání, kteří nejsou dočasně schopni ze zdravotních důvodů plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání. Správní orgány se tak dle krajského soudu nemusely zabývat otázkou proporcionality mezi intenzitou porušení povinnosti a následky rozhodnutí, pokud by postupovaly podle § 30 odst. 1 písm. b) bod 3 ve spojení s § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Sama tato skutečnost ovšem nečiní postup žalovaného nezákonným, neboť starší právní úprava nebyla citovanou novelizací zrušena, a nadále tedy na skutkové okolnosti posuzovaného případu dopadá.

[4] Krajský soud se ztotožnil s posouzením žalovaného, že žalobcem navrhované provedení důkazu lékařským posudkem nemohlo zpětně prokázat, že mu jeho zdravotní stav právě dne 10. 5. 2018 zabráňoval vykonat návštěvu úřadu práce. Bylo ostatně na žalobci, aby dbal na ochranu svých práv a včas si zajistil potvrzení lékaře, které by prokazatelně dokládalo jeho zdravotní stav ke dni 10. 5. 2018. Krajský soud souhlasil také se závěrem žalovaného, že z žalobcem předložených lékařských zpráv nelze dovodit, že by mu ataka pylové alergie a středně těžká spánková apnoe zabránily dostavit se na úřad práce právě uvedeného dne. Žalobcem zmiňované judikáty Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 5. 6. 2018, č. j. 6 Ads 242/2017 - 26, a ze dne 10. 9. 2019, č. j. 1 Ads 160/2019 - 30) krajský soud nepokládal za příléhavé, naopak odkázal na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 2 Ads 221/2018 - 31, v němž soud ve skutkově podobné věci aproboval rozhodnutí o vyřazení uchazeče o zaměstnání z evidence úřadu práce, přestože okolnosti, v nichž byly spatřovány vážné důvody hodné zvláštního zřetele, byly mnohem závažnějšího charakteru než v nyní souzeném případě.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, kterou formálně opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Namítal, že krajský soud opřel svůj závěr mj. o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 2 Ads 221/2018 - 31, s čímž stěžovatel souhlasil pouze do té míry, že zdravotní obtíže tamního žalobce byly podobné zdravotním obtížím stěžovatele.

pokračování

Chování stěžovatele však bylo s chováním tamního žalobce neporovnatelné, neboť ten spolupráci s úřadem práce *de facto* ukončil, zatímco stěžovatel sám a bez otálení vyvinul iniciativu, aby nedostavení se na úřad práce napravil a ve spolupráci s úřadem práce pokračoval.

[7] Jako klíčové stěžovatel označil závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 10. 9. 2019, č. j. 1 Ads 160/2019 - 30, byť ve věci skutkově odlišné. Stěžovatel se nedostavil na úřad práce dne 10. 5. 2018 (ve čtvrtek) a učinil tak dne 14. 5. 2018 (v pondělí). Jeho zpoždění tedy trvalo čtyři kalendářní dny, dva dny pracovní, resp. jeden den úřední. Své zpoždění ze zdravotních důvodů sice stěžovatel nedoložil lékařským potvrzením o neschopnosti plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání, předložil však lékařské zprávy ze dne 16. 5. 2018 a 22. 5. 2018, čestné prohlášení ze dne 10. 7. 2018 a navrhl vyžádat zdravotnickou dokumentaci a vypracovat lékařský posudek. Z pohledu stěžovatele tedy bylo věrohodně doloženo, že trpí zdravotními obtížemi a že kvůli těmto obtížím nedokázal navštívit lékaře. Požadavek na zpětné zajišťování potvrzení o neschopnosti plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání jen proto, aby existoval „nějaký papír“, stěžovatel pokládal za přepjatý formalismus. Dle jeho názoru navíc uvedené zpoždění nemohlo negativně ovlivnit činnost úřadu práce, neboť dne 14. 5. 2018 měl dostatek času sepsat s ním protokol a zahájit řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Stěžovatel byl přesvědčen, že nemařil činnost úřadu práce, naopak se aktivně snažil nastalou situaci řešit.

[8] Vadu řízení před krajským soudem stěžovatel spatřoval také v tom, že krajský soud si neujasnil, zda bylo možné zpětně zjistit zdravotní stav stěžovatele ke dni 10. 5. 2018. Proto měl přistoupit na návrh stěžovatele a nechat vypracovat lékařský posudek, resp. zrušit rozhodnutí žalovaného a uložit mu nechat tento posudek vypracovat. K úvaze krajského soudu, že úřad práce mohl stěžovatele vyřadit z evidence uchazečů o zaměstnání také podle § 27 odst. 3 ve spojení s § 30 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, stěžovatel uvedl, že i v případě aplikace těchto ustanovení by s ohledem na jejich znění byly vážné důvody posuzovány.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že stěžovatel se sice sám bez vyzvání dostavil na úřad práce po čtyřech kalendářních dnech ode dne stanoveného termínu a uvedl, že měl zdravotní důvody, pro které nesplnil povinnost uchazeče o zaměstnání. Neučinil však žádná jiná vyjádření ani adekvátní kroky k tomu, aby svá tvrzení o existenci zdravotních obtíží právě v den stanoveného termínu prokázal, ačkoli byl o této povinnosti poučen. Žalovaný rovněž upozornil, že stěžovatel přibližně dva měsíce před nedostavením se ve stanoveném termínu v žádosti o zprostředkování zaměstnání dne 12. 3. 2018 vyznačil, že nemá žádná zdravotní omezení.

[10] K odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2019, č. j. 1 Ads 160/2019 - 30, žalovaný konstatoval, že předloženými zprávami sice bylo prokázáno, že stěžovatel trpí středně těžkou obstrukční spánkovou apnoe, zároveň však z obsahu zpráv nevyplynulo, že by se stěžovatel kdykoli nacházel ve stavu, který by mu zabraňoval v dostavení se na úřad práce. Požadavek na zajištění zdravotního potvrzení není přepjatým formalismem, nýbrž povinností vycházející z účinného znění zákona o

zaměstnanosti. Efektivita činnosti úřadu práce při zprostředkování zaměstnání byla přístupem stěžovatele nesporně ovlivněna. Nemožnost tolerovat dostavení se na úřad práce až po stanoveném termínu vychází z povahy služby (zprostředkování zaměstnání), kterou úřady práce poskytují uchazečům o zaměstnání právě při jednání ve stanovených termínech. Docházení na úřad práce je základní povinností uchazeče o zaměstnání, jejíž nerespektování bez vážného důvodu zákon o zaměstnanosti postihuje vyřazením z evidence uchazečů o zaměstnání. Pokud žalobce nevěnoval své základní povinnosti dostatečnou pozornost, jde to k jeho tíži. Stran namítané vady řízení žalovaný uvedl, že pokud stěžovatel k podanému odvolání doložil lékařské zprávy, z nichž nevyplývá, že by mu v dostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu bránil vážný důvod, nebylo nutné nechat vypracovat zdravotní posudek.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[12] V projednávané věci je mezi účastníky řízení veden spor o to, zda stěžovatel, který byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu, v předchozím řízení prokázal, že mu v plnění této povinnosti bránily vážné důvody, konkrétně jeho zdravotní stav.

[13] Podle § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti platí, že *uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce (§ 31). Dle odst. 3 věty první téhož ustanovení zákona vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání se provede dnem, kdy nastala některá ze skutečností uvedených v odstavcích 1 a 2.*

[14] Podle § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti *uchazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce, jestliže se nedostaví na krajskou pobočku Úřadu práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů [§ 5 písm. c)].* Podle § 5 písm. c) bodu 6 téhož zákona se mezi vážné důvody řadí zdravotní důvody, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti s krajskou pobočkou úřadu práce při zprostředkování zaměstnání.

[15] Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že s vedením v evidenci uchazečů o zaměstnání nejsou spojena pouze práva, ale i řada povinností, které jsou uchazeči o zaměstnání povinni plnit. Zařazení a vedení v evidenci uchazečů tak není pouze formální záležitostí, ale jejím primárním účelem je zprostředkovat uchazeči vhodné zaměstnání a umožnit mu opětovně se zařadit do pracovního procesu na trhu práce. Potřebnou součinnost je třeba chápat jako spolupráci uchazeče s úřadem práce, ochotu k této spolupráci i k dalším úkonům směřujícím ke zprostředkování zaměstnání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2014, č. j. 5 Ads 42/2014 - 19). Již v rozsudku ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ads 173/2008 - 144, Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatoval, že jednou ze základních povinností uchazeče o zaměstnání je docházka na úřad práce ve stanovených termínech. Pokud uchazeč o zaměstnání nerespektuje a není schopen splnit ani tuto základní povinnost uloženou mu úřadem práce, která tvoří základ

pokračování

pro spolupráci mezi úřadem práce a nezaměstnaným, jakož i pro uplatňování státní politiky zaměstnanosti ve smyslu § 2 zákona o zaměstnanosti, a pokud nedoloží vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, pak je zřejmé, že v souladu s § 30 odst. 2 písm. e) ve spojení s § 31 písm. d) téhož zákona [s účinností od 1. 1. 2012 se jedná o § 30 odst. 2 písm. f) ve spojení s § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti] následuje postih v podobě vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2018, č. j. 6 Ads 287/2017 - 77).

[16] V souzené věci z obsahu předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel dne 12. 3. 2018 podal úřadu práce žádost o podporu v nezaměstnanosti a žádost o zprostředkování zaměstnání. Ve vyplněné žádosti proškrtl kolonku pro uvedení případných zdravotních omezení. Při podání žádosti byl stěžovatel poučen o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání. Rozhodnutím úřadu práce ze dne 6. 4. 2018, č. j. PBB- 254/2018-C, mu byla přiznána podpora v nezaměstnanosti. Termín první návštěvy byl stanoven na den 9. 4. 2018. Podle pozdějšího vyjádření vedoucí úřadu práce Ing. J. H. ze dne 13. 7. 2018, č. j. Odv.3/2018, se stěžovatel již na tento termín dostavil po úředních hodinách. Z karty uchazeče o zaměstnání je patrné, že stěžovatel byl původně objednan na den 6. 4. 2018, po dostavení se byl přeobjednan na den 9. 4. 2018. Tohoto dne si stěžovatel také osobně převzal rozhodnutí o přiznání podpory v nezaměstnanosti. Další termín návštěvy byl stanoven na čtvrtek 10. 5. 2018. Na tuto návštěvu se stěžovatel nedostavil. Učinil tak až v pondělí 14. 5. 2018. O ústním jednání byl sepsán protokol, z něhož vyplývá, že se stěžovatelem bylo projednáno nedostavení se k návštěvě dne 10. 5. 2018. Jako důvod stěžovatel do protokolu poznamenal pouze „zdravotní důvody“.

[17] K odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí úřadu práce o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání stěžovatel přiložil propouštěcí lékařskou zprávu z Všeobecné fakultní nemocnice v Praze ze dne 16. 5. 2018, dle které byl stěžovatel na předchozí doporučení hospitalizován od 15. do 16. 5. 2018 pro suspektní spánkovou apnoe. V anamnéze se mj. uvádí, že „přes den se nadměrně spavý necítí, někdy bývá nadměrně unavený (spíše když ho něco nebaví)“. Metodou limitované polygrafie byla prokázána přítomnost středně těžké obstrukční spánkové apnoe, stěžovatel byl propuštěn ve stabilizovaném stavu. Další k odvolání přiložená lékařská zpráva je datována 22. 5. 2018 z ORL ambulance MUDr. Z. F. V této zprávě se konstatuje nedoporučení k operativnímu výkonu, je indikována léčba pomocí trvalého přetlaku v dýchacích cestách (CPAP) ve spánkové poradně INSPAMED, s. r. o. Stěžovatel v odvolání vznesl návrh na provedení důkazu lékařským posudkem. Dále v průběhu odvolacího řízení předložil čestné prohlášení, v němž popsal, že v uvedený den trpěl pylovou alergií a spánkovou apnoe, v důsledku čehož se cítil „pod psa“, vzal si léky, které mu byly pro tento účel předepsány lékařem, zůstal doma a čekal, až ataka odezní. V tomto stavu si ani neuvědomil, že je třeba se omluvit z návštěvy na úřadu práce.

[18] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl ve shodě se správními orgány i krajským soudem k závěru, že v řízení nebylo prokázáno, že by v den sjednané schůzky, tj. ve čtvrtek 10. 5. 2018, u stěžovatele nastaly závažné důvody, které mu znemožnily plnit povinnost součinnosti s úřadem práce při zprostředkování

zaměstnání. V řízení sice bylo prokázáno, že stěžovatel trpí zdravotními problémy, avšak jak správně uvedl žalovaný i krajský soud, v souladu s § 5 písm. c) bod 6 zákona o zaměstnanosti nebylo doloženo, že tyto zdravotní potíže jakožto vážné důvody u stěžovatele trvaly právě v době, kdy se měl dne 10. 5. 2018 dostavit na úřad práce. Z lékařských zpráv vyplývá, že stěžovatel lékaře navštívil až dne 15. 5. 2018, poté došlo k jeho hospitalizaci od 15. 5. 2018 do 16. 5. 2018. Žádné záznamy nedokládají, že by zdravotními problémy v intenzitě bránící mu v účasti na schůzce (potažmo znemožňující mu alespoň včasnou omluvu téhož dne a vyvinutí aktivity ke sjednání nového termínu) trpěl už v den sjednané schůzky. Existenci překážky dostavení se na úřad práce stěžovatel nedoložil ani jinými důkazy, nebylo tedy prokázáno, že stěžovatel nebyl v důsledku zdravotních obtíží schopen splnit povinnost podle zákona o zaměstnanosti. Krajský soud v této souvislosti případně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 2 Ads 221/2018 - 31, který řešil věc skutkově podobnou nyní projednávanému případu.

[19] Žalovaný v řízení postupoval v souladu s obecnými závěry plynoucími z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2019, č. j. 1 Ads 160/2019 - 30, v němž však Nejvyšší správní soud řešil věc skutkově odlišnou od případu stěžovatele, což v kasační stížnosti nerozporoval ani stěžovatel (tamnímu žalobci provedená operace karpálních tunelů zabránila splnit včas povinnost dle § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, neboť potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti vydané dne 20. 3. 2018 bylo úřadu práce doručeno následujícího dne 21. 3. 2020). Pokud žalovaný trval na řádném doložení vážných důvodů pro nedostavení se ve stanoveném termínu na úřad práce v souladu s § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, nelze v tomto postupu spatřovat přepjatý formalismus. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval výše, stěžovatel předloženými lékařskými zprávami neprokázal, že by zdravotními problémy v intenzitě bránící mu v účasti na schůzce trpěl právě v den sjednané schůzky; naopak z předložených zpráv vyplynulo, že středně těžká spánková apnoe u stěžovatele nezpůsobuje nadměrnou denní spavost, pouze se (subjektivně) občas cítí nadměrně unavený. Důkazy, které by svědčily o tvrzené alergické atace vztahující se ke dni 10. 5. 2018, stěžovatel v předchozím řízení nedoložil žádné.

[20] K námitce stěžovatele, že jeho nedostavení se ve stanoveném termínu nemohlo ovlivnit efektivitu činnosti úřadu práce, krajský soud správně připomněl, že ze zákona o zaměstnanosti vyplývá povinnost uchazeče o zaměstnání dostavit se na úřad práce ve stanoveném termínu. Ustanovení § 31 zákona o zaměstnanosti vyjmenovává případy, kdy uchazeč o zaměstnání maří součinnost, mezi které se podle písm. c) řadí i nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů. Netolerování případů, kdy se uchazeč o zaměstnání dostaví na úřad práce až po stanoveném termínu, vychází z povahy služby poskytované úřadem práce spočívající v jednání o zprostředkování zaměstnání. S tím souvisí požadavek, aby se zaměstnanci úřadu mohli na toto jednání dopředu připravit a každému uchazeči se mohli věnovat po dostatečně dlouhou dobu (rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 Ads 122/2007 - 55).

[21] Nejvyšší správní soud neshledal ani namítanou vadu řízení před krajským soudem. Ve vztahu k povinnosti uchazeče o zaměstnání doložit zdravotní důvody, které mu bránily v plnění součinnosti s úřadem práce, krajský soud neopomněl zdůraznit povinnost

pokračování

stěžovatele jako uchazeče o zaměstnání dbát o ochranu svých práv a včas si zajistit potvrzení lékaře, které by prokazatelně dokládalo jeho zdravotní stav ke dni 10. 5. 2018. Zdravotním posudkem, jak má na mysli § 5 písm. c) bod 6 zákona o zaměstnanosti, se rozumí jakékoli lékařem provedené posouzení zdravotního stavu, doložené např. potvrzením o dočasné pracovní neschopnosti nebo jiným potvrzením lékaře, jimiž uchazeč prokazuje svůj zdravotní stav konkrétního dne. Měl-li stěžovatel za to, že nebylo třeba domáhat se lékařské péče za situace, kdy to ze zdravotních důvodů nebylo možné, krajský soud správně upozornil, že ani tato situace stěžovatele nezbavovala povinnosti prokázat, že mu vážné důvody bránily dostavit se na úřad práce. Bylo na stěžovateli, aby i v takové situaci lékaře přivolal nebo navštívil (případně prokázal, z jakých důvodů to nebylo možné), a to za účelem řádného doložení neschopnosti schůzku na úřadu práce absolvovat. Krajský soud tak nepochybil, pokud v souladu se závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem v rozsudku ve věci sp. zn. 2 Ads 221/2018 dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, co stěžovatel v nyní souzené věci tvrdil, by zadáním vypracování znaleckého posudku, jehož se stěžovatel domáhal, nebylo možno prokázat, že stěžovateli zdravotní stav konkrétně dne 10. 5. 2018 skutečně zabránil návštěvu úřadu práce vykonat.

[22] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nad rámec rozhodovacích důvodů upozornil také na možnost správních orgánů postupovat podle § 30 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o zaměstnanosti, podle kterého *uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže uchazeč o zaměstnání bez vážných důvodů nesplní povinnost stanovenou v § 27 odst. 3.* Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě správní orgány podle těchto ustanovení zákona o zaměstnanosti nepostupovaly, není rozhodné, jak se k možnosti jejich aplikace vyjádřil soud v odůvodnění napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud proto tyto závěry ani ke kasační námitce nepřezkoumal.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Na základě výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[24] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce (stěžovatel) nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, a proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu